

§ 7. Przedsiębiorstwa czynne przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. powinny podanie o koncesję wnieść do Ministerstwa Skarbu najpóźniej przed upływem 1 miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa, których podania w powyższym terminie nie będą złożone, mają obowiązek przystąpienia do likwidacji swoich interesów i zamknięcia przedsiębiorstw w terminie przewidzianym w § 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przedsiębiorstwa istniejące, które w terminie przepisany w § 7 niniejszego rozporządzenia złożyły podania o koncesję na dalsze ich prowadzenie, mogą być czynne dalej, aż do czasu rozstrzygnięcia podania przez Ministerstwo Skarbu (art. 9).

§ 9. Na wniesione podanie każdy petent otrzyma rezolucję pisemną. Petenci, których podania będą uwzględnione powinni w przeciągu 2 tygodni od daty zawiadomienia, złożyć w polskiej krajowej Kasie pożyczkowej lub w miejscowej kasie skarbowej specjalną opłatę w złocie w stosunku 1% od kapitału zakładowego, najmniej jednak w sumie 1000 mk. w monetach złotych wartości imiennej, obliczając wartość tychże monet według tabeli załączonej do art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. U. R. P. № 19 z dn. 1 marca 1920 r. poz. 98) — oraz kaucję przewidzianą w art. 6 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 z 1920 r. poz. 175). Po złożeniu właściwych tego dowodów petent na ich podstawie otrzyma stanowczą koncesję, zdeponowany kapitał zakładowy zaś zostanie mu zwrócony.

Kaucję składać można w gotówce lub w polskich państwowych papierach procentowych, należy zaś wnieść ją do polskiej krajowej Kasy pożyczkowej lub do miejscowej kasy skarbowej do depozytu Ministerstwa Skarbu.

§ 10. Petenci, których podania będą odrzucone, mają obowiązek w ciągu 14 dni po doręczeniu im rezolucji odmownej (art. 9) odebrać w Ministerstwie Skarbu załączniki do ich podań.

Właściciele istniejących domów bankowych, którzy nie otrzymają zatwierdzenia koncesji, mają obowiązek w przeciągu 4 miesięcy od daty orzeczenia o odmowie zlikwidować swoje przedsiębiorstwa i zamknąć je.

Istniejące kantory wymiany, których koncesji nie zatwierdzono, powinny być zamknięte w przeciągu 1 miesiąca od daty orzeczenia o odmowie.

Terminy te nie mogą być odraczane.

Likwidacja lub zwinienie przedsiębiorstwa, nie przeprowadzone we właściwym terminie pociąga za sobą odpowiedzialność w myśl art. 10 ustawy z dnia 23 marca 1920 r.

§ 11. Ustanowienia prokury lub pełnomocnictwa do zarządzenia domem bankowym albo kantorem wymiany oraz wybór członków zarządu takiego przedsiębiorstwa, o ile ono zostanie zorganizowane w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

§ 12. Domy bankowe obowiązane są:

- 1) przedstawiać do Ministerstwa Skarbu bilanse roczne i miesięczne:
  - roczne — najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po zamknięciu roku operacyjnego, miesięcznie zaś w terminie 15-dniowym po upływie ostatniego miesiąca,
- 2) ogłaszać bilanse roczne w terminie przewidzianym dla składania ich w Ministerstwie Skarbu (ust. 1) w Monitorze Polskim,
- 3) wywieszać bilanse roczne i miesięczne w lokalu przedsiębiorstwa (centrali i oddziałach) na widocznym miejscu.

§ 13. W lokalach domów bankowych i kantorów wymiany należy na widocznym miejscu wywieszaćienne kursy giełdowe.

Każdemu klientowi należy przy operacjach wymiennych wydawać kwit z wyszczególnieniem sumy, kursu i daty transakcji.

§ 14. Rozporządzenia niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa biłostockiego.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie rozporządzenia w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany, które na tych obszarach dotychczas obowiązywały.

Minister Skarbu:

*Michalski*

11.

## Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 16 grudnia 1921 r.

zmieniające §§ 5 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie określenia ilości komisji szacunkowych dla podatku dochodowego, ich miejsca urzędowania, tudzież rozciągnięcia kompetencji komisji szacunkowych i odwoławczych na obszarze b. zaboru austriackiego.

Na mocy artykułu 32 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowych podatkach dochodowym i majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550), oraz art. 8 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. o objęciu administracji skarbowej przez Ministerstwo Skarbu na ziemiach b. zaboru austriackiego (Dz. P. P. P. № 81 poz. 261) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 517) w przedmiocie określenia ilości komisji szacunkowych dla podatku dochodowego, ich miejsca urzędowania, tudzież rozciągnięcia kompetencji komisji szacunkowej i odwoławczej na obszarze b. zaboru austriackiego ulega następującym zmianom:

1) § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Na obszar miasta Krakowa utworzy się według dzielnic katastralnych (hipotecznych), trzy odrębne komisje szacunkowe, a mianowicie:

a) jedną dla dzielnic I, III, IV, V, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII.

b) drugą dla dzielnic II, VI, VII, VIII, XIX.

c) trzecią „ „ IX, X, XI, XX, XXI, XXII”.

2) § 6 po słowach: „dzielnic m. Lwowa” uzupełnia się słowami:

„oraz wszystkich trzech komisji na obszar m. Krakowa”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Michalski*

## 12.

### Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 18 grudnia 1921 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r., zarządza się poniżej wyszczególnione zmiany w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314):

§ 1. Artykuł 9 powołanego wyżej rozporządzenia uchyla się.

§ 2. Artykuł 10 tegoż rozporządzenia uzupełnia się poniższymi dwoma postanowieniami:

„15) ryby, foki, wieloryby i inne zwierzęta morskie, złowione bezsprzecznie przez rybaków polskich lub gdańskich lub też przez załogi statków polskich i gdańskich, oraz przetwory z tych stworzeń, wytworzone bezsprzecznie na morzu. Wyjęte z pod tego zwolnienia są małże i skorupiaki złowione na obcych wodach przybrzeżnych. Warunki potrzebne do uzyskania zwolnienia od cła, zawarte będą w osobnym regulaminie.

16) materiały, używane do budowy, do naprawy lub do wyposażenia samolotów, statków rzecznych i morskich, w przemyśle budowy samolotów i statków na obszarze Polski i Wolnego Miasta Gdańska, z wyjątkiem urządzeń kajutowych i kuchennych. Wyłączone od tej ulgi są statki dla żeglugi na jeziorach i rzekach, służące celom luksusowym. Przepisy celem przeprowadzenia tego postanowienia zawarte będą w osobnym regulaminie”.

§ 3. Ustęp 2 art. 16 tegoż rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Zażalenie przeciw postępowaniu przy odprawie celnej i przeciw niewłaściwemu stosowaniu taryfy celnej, należy zgłaszać protokularnie zaraz przy ocleniu. Pozatem jest zażalenie takie dopuszczalne w przeciągu 30 dni od chwili oclenia, o ile tożsa-

mość towaru reklamowanego z towarem oclonym zostanie niewątpliwie udowodniona. Przeprowadzenie wobec właściwej władzy celnej dowodu tożsamości towaru, która winna być stwierdzona urzędownie, należy do żalącego się”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11 stycznia 1922 r.

Minister Skarbu:

*Michalski*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Henryk Strasburger*

## 13.

### Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 20 grudnia 1921 r.

w sprawie zmiany § 4 rozporządzenia z dnia 18 sierpnia 1921 r. w przedmiocie ulg celnych, przedłużonego rozporządzeniem z dnia 30 listopada 1921 r.

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dn. 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dn. 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafowi 4 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 18 sierpnia 1921 r. w przedmiocie ulg celnych (Dz. U. R. P. № 70, poz. 471) przedłużonego rozporządzeniem z dnia 30 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 754) nadaje się brzmienie następujące:

„Uwalnia się od cła wszelkie towary pochodzące z przyznanej Polsce na mocy decyzji Konferencji Ambasadorów z dn. 20 października 1921 r. części Górnego Śląska, o ile zaopatrzone są w świadectwa pochodzenia wystawione przez Jeneralny Konsulat Polski na Górnym Śląsku”.

§ 2. Do towarów wymienionych w § 4 rozporządzenia z dn. 18 sierpnia 1921 r. w przedmiocie ulg celnych (Dz. U. R. P. № 70, poz. 471) stosuje się wolność celna, jeżeli towary te:

- zostały nadane do przewozu koleją lub statkiem najpóźniej w dniu, poprzedzającym dzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia;
- zalegały w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych, kolejowych oraz pozaurzędowych publicznych lub prywatnych.

Ulg, wskazane pod a) i b) tracą moc po upływie miesiąca od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu, uważając dzień następnym po ogłoszeniu za pierwszy.

Minister Skarbu:

*Michalski*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Henryk Strasburger*